బ్లాక్ టైగర్

వాణిశ్రీ

పెళ్ళివారిల్లు సందడిగా వుంది.

భూపతిరావు పెద్ద కూతురు పెళ్ళి రాత్రి రెండు గంటలకు జరుగబోతోంది.

భూపతిరావు గుంటూరులో కోటీశ్వరుడు. పొగాకు ఎగుమతి వ్యాపారంలో బాగా గడించాడు. ఆయనింట్లో తొలిసారిగా జరుగుబోతున్న పెళ్ళి ఎంత వైభవంగా జరగాలో అందుకు తగిన ఏర్పాట్లు జరుగుతున్నాయి. పెళ్ళి కళ్యాణ మండపంలో కాకుండా తన ఇంట్లోనే ఏర్పాట్లు చేశాడు. ఆయన పొగాకు కంపెనీలో పనిచేసే స్టాఫ్ అంతా పెళ్ళి పనులలో బిజీగా వున్నారు.

మధ్యాహ్నం ఒంటి గంటయింది. పెళ్ళికి వచ్చిన బంధువులంతా క్రింద విశాలమైన హాల్లో భోజనం చేస్తున్నారు.

భూపతిరావు మూడో అంతస్థులో వున్న తన ప్రైవేట్ గదిలో కూర్చుని వున్నాడు.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

భూపతిరావు రిసీవర్ ఎత్తి "యస్. భూపతి స్పీకింగ్" అన్నాడు.

"మిస్టర్ భూపతీ! నేను బ్లాక్ టైగర్‌ని మాట్లాడుతున్నాను."

భూపతి చిరాకుపడ్డాడు.

"బ్లాక్ టైగరా? అదేం పేరు? ఏం కావాలి నీకు?"

ఫోన్‌లో వికటాట్టహాసంలాంటి నవ్వు వినిపించింది. భూపతికి ఆ నవ్వు వింటుంటే ఎందుకో భయం కలిగింది.

"ఏమిటా నవ్వు? నువ్వెవ్వరివో చెప్పు" ధైర్యం తెచ్చుకుంటూ అన్నాడు భూపతి.

"బ్లాక్ టైగర్ని ఎరగవా మిస్టర్ భూపతీ. మాదొక ఇంటర్నేషనల్ ముఠా. పెళ్ళివారి బస్సులు దోపిడీ చెయ్యడం మా స్పెషాలిటీ. పేపర్లో చదవలేదా? వారం క్రితమే తిరుపతి వెళ్తున్న పెళ్ళివారి బస్సు, శ్రీశైలం దారి దోపిడీ చేసింది మేమే!"

భూపతి గుండె జారింది ఆ మాటలు వింటూనే.

"అయితే ఏమంటావ్?" నీరసంగా అన్నాడు.

"జాగ్రత్తగా విను. ఈ రోజు రాత్రి రెండు గంటల పన్నెండు నిమషాలకు మీ పెద్దమ్మాయి పెళ్ళి జరుగబోతున్నది. హైదరాబాద్ నుంచి పెళ్ళికొడుకు బంధువులు వస్తున్నారు. సూపర్ డీలక్స్ బస్ ఎ. పి. టి. 9999, పదినిమషాల క్రితం బంజారా హిల్స్‌లో మీ వియ్యంకుడి భవనంనుంచి బయల్దేరింది. ఆ బస్ సీటింగ్ కెపాసిటీ యాభైఐదు. అందులో బస్ తాలూకు వాళ్ళు ఇద్దరు. ముప్పైఒక్కమంది ఆడవాళ్ళు, ఇరవై రెండుమంది మగవాళ్ళు ప్రయాణం చేస్తున్నారు."

"ఇంతకీ నువ్వు చెప్పేది ఏమిటి?" భూపతి ఆయాసపడుతున్నాడు.

"ఇంకా అర్ధం కాలేదా భూపతీ. పెళ్ళి బస్సులు దోచెయ్యడం మా స్పెషాల్టీ అని చెప్పానుకదా. పెళ్ళివారి బస్సు దోచెయ్యడం మా పని. ఆ బస్సులో ఆడవాళ్ళ నగలు దోచేస్తే కనీసం పది లక్షలు మాకు ముడుతుంది."

"బస్సు యెలా దోచేస్తావ్? వాళ్ళు వస్తున్నది నేషనల్ హైవే. పైగా పట్టపగలు" అన్నాడు భూపతి ధైర్యం తెచ్చుకుంటూ.

"అదా నీ ధైర్యం? నువ్వనుకుంటున్నట్లు వాళ్ళు గుంటూరు నేషనల్ హైవేలో రావడంలేదు. అడవి రూట్‌లో వస్తున్నారు."

"వాట్?" అదిరిపడ్డాడు భూపతి.

"యస్ భూపతీ. ఆ బస్సులో మా మనుషులు ముగ్గురు మీ బంధువుల్లో కలిసిపోయి వస్తున్నారు. బస్సు విజయవాడ మీదుగా కాకుండా నాగార్జునసాగర్ మీదుగా వచ్చేటట్లు అందర్నీ ఒప్పించారు. ఆడవాళ్ళు నాగార్జున సాగర్‌లో అరగంట ఆగిపోతున్నారు. సైట్ సీయింగ్ కోసం. మిస్టర్ భూపతీ నీకు తెలుసో లేదో హైదరాబాద్ నుంచి మాచెర్ల వరకూ అంతా అడవి దారి. పెద్దగా ట్రాఫిక్ వుండదు."

"వాట్ నాన్సెన్ యూ ఆర్ టాకింగ్."

"భూపతీ అనవసరంగా ఆవేశపడకు. నీకు బి.పి. వుందని మాకు తెలుసు. ఆవేశపడితే కూతురి పెళ్ళి చూడకుండానే చస్తావ్?"

"నన్నేం చెయ్యమంటావ్?"

"అలా దారికిరా! నాకు ఐదులక్షలు కావాలి. డబ్బు సిద్ధంచేస్తే ఎలా అందజేయాలో తర్వాత చెప్తాను."

"ఐదు లక్షలా?" భూపతి నిర్ఘాంతపోయాడు.

"ఐదు లక్షలు నీకొక లెక్క కాదు. ఆలోచించుకో. లేకపోతే పెళ్ళివారి బస్సు గుంటూరు చేరకుండానే మధ్యలో పేలిపోతుంది. మావాళ్ళు బస్సులో నేవున్నారు. రహస్యంగా వైర్‌లెస్‌ద్వారా వాళ్ళతో మాట్లాడే ఏర్పాటు చేశాను.

నువ్వు డబ్బు ఇవ్వడానికి ఒప్పుకోకపోతే ఏం జరుగు తుందో తెలుసా? నా మనుషులు బస్సు దిగిపోతారు టైంబాంబ్ పెట్టి. పది నిముషాల్లో అది పేలిపోతుంది. చచ్చినవాళ్ళ నగలు ఏరుకొని మావాళ్ళు పారిపోతారు. అలా వీలుకాకపోతే బస్సు మధ్యలో ఆపి ఆడవాళ్ళ దగ్గర నగలు దోచుకుని పోతారు. అదంతా పరిస్థితినిబట్టి జరుగుతుంది.

ఇంతకీ డబ్బు ఇవ్వడానికి ఒప్పుకుంటావో లేదో ఆలోచించుకో. గంట తర్వాత మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను. ఈ లోపల నువ్వు పోలీసులకు రిపోర్టుచేశావంటే జాగ్రత్త. నీ ఇంట్లో కూడా నా మనుష్యులున్నారు. నీ చర్యలన్నీ గమనిస్తుంటారు. జాగ్రత్త."

భూపతి నీరసంగా రిసీవర్ క్రెడిల్ చేశాడు.

బీర్ బాటిల్ ఎత్తి గటగట త్రాగేశాడు.

నాకరు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

2

భూపతి మనసు మొద్దుబారిపోయింది. హఠాత్తుగా ఏమిటీ పీడవచ్చి పడింది. కలలో కూడా అనుకోలేదు. ఈ దోపిడీముఠా చేతుల్లో చిక్కుకుంటాడని.

బ్లాక్ టైగర్ ఎవడోగాని వీడిది పెద్ద గ్యాంగులా వుంది. హైదరాబాద్‌లో బస్సు బయల్దేరటం, దాని నెంబరు, అందులో వున్న వాళ్ళ వివరాలు అన్నీ కరెక్టుగా చెప్తున్నాడు. ఇప్పుడేది దారి?

భూపతి గదిలోనుంచి బైటకు వచ్చాడు. ఒక్కటా? రెండా? ఐదు లక్షలు. వృధాగా వాడి మొఖాన ధార పొయ్యాలా? తప్పుకునే మార్గం లేదా? పోలీసుల సహాయం తీసుకుంటే? తన చర్యలన్నీ వాడి మనుషులు కనిపెడతారని హెచ్చరించాడు. అంటే తన ఇంట్లో గూడా వాళ్ళు వున్నారన్నమాట. 'ఓ మైగాడ్' అంటూ కణతలు నొక్కుకున్నాడు.

అతని బుర్ర చురుగ్గా పనిచేస్తోంది. రెండో అంతస్తులోకి దిగాడు. అక్కడ కొందరు డెకరేషన్ బట్టలు అలంకరిస్తున్నారు. ఆడవాళ్ళు హడావుడిగా తిరుగుతున్నారు. క్రిందకు దిగాడు. పందిట్లో ఎవరి పని వాళ్ళు చేస్తున్నారు.

పందిట్లో పెళ్ళి మండపం కట్టేవాళ్ళు కొందరు, స్తంభాలకి అరటిబోదులు అలంకరిస్తున్న వాళ్ళు, లైటింగ్ అరేంజ్‌మెంట్స్ చేస్తున్న ఎలక్ట్రికల్ వాళ్ళు, అందరివంకా కంగారుగా చూస్తున్నాడు భూపతి. వీళ్ళల్లో బ్లాక్ టైగర్ గాడి మనుష్యులెవరో ఎట్లా తెలుస్తుంది?

తను వెంటనే యస్పీకి ఫోన్ చేసి ఈ విషయం చెప్పాలి. ఐదు లక్షలు వదులుకోవడమా? అసంభవం. భూపతి కళ్ళు అతని భార్య రుక్మిణికోసం వెతుకుతున్నాయి. ఎవరికీ ఏమీ చెప్పకుండా అతను భార్యకోసం ఇల్లంతా గాలించాడు.

ఎట్టకేలకు రుక్మిణి కన్పించింది. పెళ్ళికూతురు వున్న గదిలో నగలు సరిచేస్తూ వుందామె.

"రుక్మిణీ ఇలారా!" అన్నాడు. పిలుస్తూనే అతని కళ్ళు గిరగిరా తిరుగుతున్నాయి. ఆ గదిలో తనకు పరిచయం లేని ఆడవాళ్ళు కూడా వున్నారు. అందులో యెవరైనా బ్లాక్ మైగర్ ఏజెంట్స్ ఉన్నారేమో?

"ఏమిటండీ?" అంటూ దగ్గరగా వచ్చింది ఆమె.

"అందరికీ పిలుపు వెళ్ళినట్లేనా?" అన్నాడు.

"లిస్టు ప్రకారం అందరికీ కార్డులు పంపించాము. రాత్రికి భోజనానికి రమ్మని పిలిచి వచ్చాము" అందామె.

"పచ్చిపులుసు వాళ్ళని పిలిచావా?"

"పచ్చిపులుసు వాళ్ళెవరండీ?"

"అయ్యో పచ్చిపులుసు వాళ్ళెవరో తెలీదా?" అన్నాడు.

"ఉహూఁ...." అందామె తల వూపుతూ.

"వాళ్ళని పిలవకపోతే బాగుండదు. నువ్వు స్వయంగా వెళ్ళి పిల్చి రావాలి. పద....పద...." అన్నాడు భూపతి.

"ఇప్పుడెలా కుదురుతుందండీ? ఎవరికైనా కార్డు యిచ్చి పంపండి. నాకు వీల్లేదు. రాత్రికి పెళ్ళి పెట్టుకుని నన్ను వెళ్ళమంటారేమిటి ఖర్మ!" అంది రుక్మిణి విసుక్కుంటూ.

"వీల్లేకపోవడం ఏమిటి? కార్లో ఎంత సేపట్లో వెళ్ళి రావాలి, పద....పద...." అంటూ ఆమె జబ్బ పట్టుకున్నాడు.

"ష్.... చెయ్యి వదలండి. అందరూ చూస్తున్నారు. ఏమిటి అసహ్యంగా" అని ఆమె సిగ్గుపడుతూ అతని చేతిని వదిలించుకుంది.

గదిలోని ఆడవాళ్ళు ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతున్నారు.

భూపతి ఎవరూలేని గదిలోకి ఆమెను తీసికెళ్ళి తలుపు మూశాడు. కిటికీ దగ్గర యెవరూ లేరని నిశ్చయించుకున్నాక భార్య దగ్గరికి వచ్చాడు. భర్త చర్యలు ఆమెకు ఆశ్చర్యం కలుగజేస్తున్నాయి.

"కొంప మునిగింది" అన్నాడు భూపతి నెమ్మదిగా.

"ఏం జరిగింది?" ఆందోళనతో ప్రశ్నించింది రుక్మిణి.

భూపతి బ్లాక్ టైగర్ ముఠా చేస్తున్న బ్లాక్ మెయిల్ గురించి వివరంగా చెప్పాడు.

"ఇప్పుడేం చెయ్యాలి?" అంటూ రుక్మిణి ఒక సోఫాలో కూలబడిపోయింది.

"అలా భయపడకు."

"భయం ఏమిటండీ. నా గుండె దడగా వుంది. ఏమండీ ఈ పెళ్ళి జరుగుతుందా? చెప్పండి. కొంపదీసి వాళ్ళు ఆ బస్సును ప్రేల్చివేస్తారా?" రుక్మిణికి దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది.

"అలా బెంబేలు పడకు! ఇలాంటప్పుడే ధైర్యంగా వుండాలి. నేను వుపాయం ఆలోచిస్తున్నాలే."

"డబ్బుకోసం చూడకండి బాబూ! వెధవ డబ్బు వాళ్ళ మొఖాన కొట్టి పీడ వదిలించుకోండి. ఏదైనా జరిగి పెళ్ళి ఆగిపోతే ఏమైనా వుందా?"

"ష్....గట్టిగా మాట్లాడకు. మన యింట్లో కూడా వాడి ఏజెంట్లు వున్నారట. మనం ఏం చేస్తున్నామో వాళ్ళకి తెలీకుండా చెయ్యాలి."

రుక్మిణి మాట్లాడలేదు. ఆమె ముఖం చెమటలు క్రక్కుతోంది.

3

కారు వేగంగా పోతోంది.

రుక్మిణి మనసు కారుకన్నా వేగంగా ఆలోచిస్తోంది. ఆమె కళ్ళు స్థిరంగాలేవు. చుట్టుప్రక్కల గమనిస్తోంది. తమ కారుని ఎవరైనా ఫాలో అవుతున్నారేమోనని తల తిప్పి వెనక్కి చూస్తోంది.

కారు యస్పీగారి బంగళాలోకి వెళ్ళి పోర్టికోలో ఆగింది. రుక్మిణి డోర్ తెరుచుకుని వెళ్ళింది. యస్పీగారు భోజనం చేస్తున్నారని కబురు వచ్చింది. నీరసంగా సోఫాలో కూలబడింది.

కొంచెంసేపటికి యస్పీగారి భార్య వచ్చి నవ్వుతూ పలకరించింది.

"నిన్ననే పెళ్లికి పిల్చి వెళ్ళారుగా. కార్డు కూడా ఇచ్చారు. మళ్ళీ వచ్చారేమిటి? మర్చిపోయారా ఏమిటి?" అంది ఆమె.

"అందుకు కాదండీ నేను వచ్చింది. యస్పీగారితో మాట్లాడాలి. ఒక కేసు విషయం" అంది రుక్మిణి.

"రాత్రికి పెళ్ళి పెట్టుకుని ఏదో కేసు గురించి మాట్లాడ్డానికి వచ్చారా? భలేవారే మీరు. ఫోన్ చేస్తే సరిపోయేదిగా. అనవసరంగా శ్రమపడ్డారు" అంది యస్పీగారి భార్య.

"ఫోన్ చేసే విషయం కాదండీ. ఇప్పుడు గొప్ప చిక్కులో పడ్డాము. పెళ్ళి ఆగిపోయేటట్లుంది" రుక్మిణి గొంతు హీనంగా పలికింది. ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. ముఖంలో కళాకాంతులు ఏ కోశానా లేవు.

యస్పీగారి భార్య ఆశ్చర్యపోయింది.

"పెళ్ళి ఆగిపోయేటట్లుందా? ఏం జరిగింది?"

ప్రశ్నించింది.

ఇంతలో యస్పీగారు వచ్చారు.

"యేమండీ ఇప్పుడొచ్చారేమిటి? పెళ్ళికి యెవరైనా వి.వి.ఐ.పి యాక్టర్స్ వస్తున్నారా? బందోబస్తుకి పోలీసులు కావాలా?" నవ్వుతూ అన్నాడు.

రుక్మిణి నమస్కారం చేసి "మేము పెద్ద చిక్కులో పడ్డాము. మీరే రక్షించాలి" అంది. ఆమె ముఖం దీనంగా వుంది.

యస్పీగారు ఆశ్చర్యపోతూ "యేం జరిగింది?" అన్నాడు.

"పెళ్ళి బస్సుల్లో ఆడవాళ్ళ నగలు, డబ్బు దోచుకునే ముఠా కళ్ళు మామీద పడ్డాయండీ. తిరుపతి దారిలో, శ్రీశైలం ఘాట్ రోడ్డులో బస్సుల్ని దోచుకున్న ముఠా బ్లాక్ టైగర్ వాళ్ళు మమ్మల్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నారు."

"ఏమిటీ?" అంటూ యస్పీ ఆశ్చర్యం వెలిబుచ్చాడు.

"అవునండీ. మావార్ని ఐదు లక్షలు డిమాండ్ చేస్తున్నారు. డబ్బు ఇవ్వడానికి సిద్ధపడకపోతే బస్సుని పేల్చివేస్తారట టైంబాంబ్ పెట్టి. అందులో మాకాబోయే అల్లుడున్నాడు. ఇక పెళ్ళి ఎలా జరుగుతుంది?" రుక్మిణికి దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది.

"అరెరె ...యేడవకండి. ధైర్యంగా వుండండి. ఏమీ అశుభం జరుగదు. బ్లాక్ టైగర్ గాడి ఆట కట్టిస్తాను. వివరంగా చెప్పండి. వాడు ఇంకా యేమేం చెప్పాడు."

"పెళ్ళికొడుకుని పిల్చుకునిరావడానికి మా పెద్దబ్బాయి రమేష్‌ని హైదరాబాద్ పంపాము. పెళ్ళికి తరలిరావ

డానికి వాళ్ళు సూపర్ డీలక్స్ బస్ మాట్లాడుకున్నారట. విజయవాడమీదుగా రమ్మని గట్టిగా చెప్పాము. కాని బ్లాక్ టైగర్ మఠావాళ్ళు పెళ్ళిపార్టీలో ఎలా కలిశారో తెలీదు. నాగార్జునసాగర్ చూసుకుంటూ వెళ్దామని వాళ్ళని ప్రలోభపెట్టి రూట్ మార్చారు."

"అయితే పెళ్ళివారు సాగర్ మీదుగా వస్తున్నారన్నమాట."

"అలాగని వాడు ఫోన్‌లో చెప్పాడు. బస్ నెంబర్ గూడా చెప్పాడండీ. ఏ.పి.టి. 9999. డబ్బు ఇవ్వకపోతే బస్సులో ఆడవాళ్ళ నగలు దోచుకుంటామనీ, వీలుకాకపోతే టైమ్‌బాంబ్ పెట్టి పేల్చి వేస్తామని బెదిరిస్తున్నాడు."

"ఐ.సీ."

"అందులో మా పెద్దబ్బాయి రమేష్‌గూడా వున్నాడండీ! మీరు యెలాగయినా వాళ్ళను రక్షించాలి" అంది ఆమె యేడుస్తూ.

"యేడవకండి. ధైర్యంగా వుండండి. యెటువంటి అనర్థమూ జరక్కుండా మేము చూసుకుంటాముగా."

"పోలీసులకు చెప్తే జాగ్రత్త అని గూడా అన్నాడటండీ. పైగా మీరేం చేస్తున్నా మా యేజెంట్స్ కనిపెడుతూ వుంటారు. మీ యింట్లో మా యేజెంట్స్ వున్నారని చెప్పాడట."

"యేం ఫరవాలేదు. మీవాళ్ళ బస్సుకి ఎస్కార్టు యేర్పాటు చేయిస్తాను" అని హామీ ఇచ్చారు యస్పీగారు.

రుక్మిణికి కొంచెం ధైర్యం వచ్చింది.

"మీ వియ్యంకుడిగారి వాస్ యెక్కడ? ఫోన్ నెంబర్ వుందా?"

"ఆయన పేరు రఘుపతిరావుగారు. ఫోన్ నెంబరు వుంది" అంటూ రుక్మిణి హేండ్‌బాగ్ తెరచి అడ్రస్, ఫోన్ నెంబర్ ఇచ్చింది.

టెలిఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తి హైదరాబాద్‌కి ఎస్.టి.డి. చేశాడు. ఎవరో ఫోన్ ఎత్తారు.

"హలో ఎవరు మాట్లాడేది? రఘుపతిరావుగారిల్లు. అవునా?"

"అవునండి. రఘుపతిరావుగారిల్లే. ఎవరండి మీరు?"

"నేను గుంటూరునుంచి మాట్లాడుతున్నాను. ఆయన ఇంట్లో వున్నారా?"

"లేరండి. ఆయన గారి అబ్బాయిగారి పెళ్ళి కదండీ. ఇంటికి లాక్ చేశారండి. అంతా బస్సులో వెళ్ళిపోయారండి."

"ఎవరు నువ్వు?"

"నేనండీ. వాచ్ మెన్‌నండి."

"బస్సులో బయల్దేరి ఎంత సేపైంది?"

"ఒంటిగంటకు బయల్దేరారండి."

"బస్సు నెంబరు తెలుసా నీకు?"

"ఆఁ తెలుసండి. ఇక్కడ కాగితంమీద రాసివుందండి. వుండండి చెప్తాను. ఏ.పి.టి. నాలుగు తొమ్మిదులండి."

"సరే. ఇక ఫోన్ పెట్టెయ్."

యస్పీ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

రుక్మిణి ఆదుర్దాగా చూస్తోంది.

"బ్లాక్ టైగర్‌గాడు చెప్పిన వివరాలు కరక్టే. మీరేం భయపడకండి. నేను ఐ.జి. గారితో మాట్లాడి బస్సుకి ఎస్కార్టు అరేంజి చేయిస్తాను. బస్సులో కూడా

తుపాకులున్న పోలీసుల్ని యెక్కిస్తాను. వాడిక ఏం చెయ్యలేడు" అన్నాడు యస్పీ.

"బస్సులో వాడి తాలూకు ...."

రుక్మిణి మాటలకు అడ్డువస్తూ "బస్సులో అందర్నీ చెక్ చేయిస్తాము. మీరు భయపడకండి. ఎవరి దగ్గరయినా పిస్టల్స్‌గాని, బాంబులుగాని వున్నట్లయితే వెంటనే అరెస్టు చెయ్యమని ఆర్డర్స్ ఇచ్చి పంపిస్తాం. సూట్ కేస్‌లు, బ్యాగ్స్ అన్నీ వెతకమని, ఎవర్నీ స్పేర్ చెయ్యవద్దనీ ఇన్‌స్ట్రక్షన్ ఇప్పిస్తాము. మీరు నిశ్చింతగా వెళ్లండి. నేను అప్పుడప్పుడు ఫోన్ చేస్తాను. మీ వారికి ఆయన్ని ధైర్యంగా వుండమని చెప్పండి" అన్నాడు యస్పీ.

"భయపడకండి రుక్మిణిగారూ. వెళ్ళి మీ పనులు చూసుకోండి" అంది యస్పీగారి భార్య.

రుక్మిణికి ధైర్యం చాలడం లేదు. దిగులు ఆమె ముఖంలో గూడు కట్టుకుని వుంది.

"నేను ఇప్పుడే ఐ.జి.గారితో మాట్లాడుతున్నాను. పెళ్ళివారి బస్సు క్షేమంగా వస్తుంది. మీరు వెళ్ళండి" అని యస్పీ ఆమెకు ధైర్యం చెప్పాడు.

యస్పీ రిసీవర్ ఎత్తాడు.

రుక్మిణి జారిపోతున్న ధైర్యం కూడగట్టుకుని ఇంటికి బయల్దేరింది.

4

భూపతిరావు ధైర్యం తెచ్చుకోవడానికి విస్కీ సేవిస్తూ కూర్చున్నాడు. ఎంత ధైర్యంగా వుండాలనుకున్నా సాధ్యపడడంలేదు. శుభమా అని తొలిసారిగా ఈ ఇంట్లో పెళ్ళి జరుగబోతుంటే ఈ బ్లాక్ టైగర్ గాడి గొడవ ఏమిటి? కొంపతీసి బస్సులో బాంబ్ ప్రేలితే...?

భూపతికి అదంతా వూహించడానికి మనస్కరించడం లేదు. అందులో తన పెద్ద కొడుకు కూడా వున్నాడని గుర్తు రాగానే గుండె జారిపోతున్నది.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

వణుకుతున్న చేతులతో రిసీవర్ ఎత్తి "హలో...." అన్నాడు నెమ్మదిగా.

"మిస్టర్ భూపతీ. నా హెచ్చరికలు నువ్వు లెక్క చెయ్యటంలేదు. బ్లాక్ టైగర్ మాటంటే అంత నిర్లక్ష్యమా నీకు. కాచుకో నా దెబ్బ!"

"నేనేం చేశాను...." భూపతి గొంతు వణికింది.

"చేసిందంతా చేసి, ఇంకా ఏం చేశానని అడుగుతున్నావా? నీ భార్యను పోలీసుల దగ్గరకి పంపావా లేదా?" ఫోన్‌లో హుంకరింపు వినపడింది.

భూపతిరావు నెత్తిన ఎవరో సుత్తితో కొట్టినట్లు అదిరిపోయాడు.

"మాట్లాడవేం భూపతిరావ్? నీ గుట్టు కని పెట్టాననా?"

"లేదు.... లేదు. నేను పోలీసుల దగ్గరకి పంపలేదు."

"మరెక్కడికి పంపావ్?"

"పెళ్ళి పిలుపుకి."

ఫోన్‌లో పక, పక నవ్వు వినిపించింది.

"నాకు మస్కాకొట్టాలని ప్రయత్నించకు మిస్టర్ భూపతిరావ్? నీ ప్రతి కదలికా ఎప్పటికప్పుడు తెలుసుకుంటున్నాను నేను. ఇంతకీ డబ్బు సంగతి ఏంచేశావ్? టైమ్ రెండయింది. మీ పెళ్ళివారి బస్సు ఇబ్రహీం పట్నం దాటింది."

"అంత డబ్బు ఒక్కసారిగా ఎక్కడ తెమ్మంటావు

చెప్పు?"

"నువ్వు తల్చుకుంటే ఐదు లక్షలు పెద్ద లెక్కలోది కాదు. నేనేం నీ ఆస్థి ఇమ్మనడంలేదు. ఆఫ్ట్రాల్ ఫైవ్ లాక్స్. నువ్వు ఇన్కమ్‌టాక్స్ ఎగ్గొట్టినదాంట్లో ఇది ఎన్నోవంతో ఆలోచించు. డబ్బివ్వడానికి ఏడ్చి చస్తున్నావేం? నీ తాత సంపాదించి పెట్టిపోయిన సొమ్మేం కాదులే. అంతా ప్రజలనుంచి దోచుకున్నదే గదా!"

"మరీ అన్యాయంగా మాట్లాడకు."

"న్యాయం ఏదో అన్యాయం ఏదో ఈ బ్లాక్ టైగర్‌కి బాగా తెలుసు. డబ్బు సిద్ధంచేశావా లేదా?"

"ఎలా చెయ్యమంటావ్ చెప్పు? ఆడపిల్ల పెళ్ళి చేస్తున్నాను. పది లక్షలు కట్నం ఇచ్చాను. పెళ్ళికి రెండు లక్షలు ఖర్చు. ఇప్పుడిక నా దగ్గర డబ్బు ఎక్కడ వుంటుంది చెప్పు?" భూపతిరావు ప్రతిమాలుతున్న ధోరణిలో చెప్పాడు.

"మిష్టర్ భూపతిరావ్! నీ బిజినెస్ నా దగ్గర కాదు. కల్లిబొల్లి మాటలు చెప్పి నన్ను మోసం చెయ్యాలని చూస్తున్నావ్! ఎలాగో టైమ్ పాస్ చెయ్యాలని నీ ప్లాన్."

"నో....నో..మిష్టర్ బ్లాక్ టైగర్. నాకా వుద్దేశ్యం లేదు. అంత డబ్బు ఇచ్చుకోలేను. నా దగ్గర లేదుకూడా? మరొకమాట చెప్పు."

"అలాగా. ఐతే బ్యాంక్ బాలన్స్ లేదంటావ్,"

"ముమ్మాటికీ లేదు."

"మరి ఇంకా ముగ్గురాడపిల్లలకు పెళ్ళిళ్ళు యెలా చేస్తావ్?"

"వాళ్ళకి టైముందిగదా. ఈ లోపున సంపా

దిస్తానుగా."

"మరి, స్విస్ బ్యాంక్‌లో దాచిన డబ్బు సంగతి ఏమిటి భూపతిరావ్?" పకపక నవ్వు వినిపించింది.

భూపతిరావు అవాక్కయిపోయాడు.

తను బ్లాక్ మనీ స్విస్ బ్యాంక్‌లో దాచిన విషయం ఎలా తెలిసింది. వీడెవడో తన గురించి ఏ టూ జడ్ తెలుసుకుని ప్లాన్ చేశాడు. అతని గొంతు ఎండిపోయింది. నోటివెంట మాటరావడంలేదు.

"మాట్లాడవేం మిస్టర్ భూపతిరావ్?"

"స్విస్ బ్యాంక్ సంగతి నీకెలా తెలుసు?"

"బ్లాక్ టైగర్‌కి తెలియని సంగతి ఏదీలేదు. నీకు మరో గంట టైమ్ ఇస్తున్నాను. బాగా ఆలోచించుకో. డబ్బు సిద్ధంచేసి వుంచు."

రిసీవర్ క్రెడిల్ చేసినట్లు 'క్లిక్'మని శబ్దం వచ్చింది.

భూపతిరావుకి నిషా దిగిపోయినట్లయింది. నీరసంగా కుర్చీకి తల ఆనించాడు. తల గిర్రున తిరుగుతోంది.

క్రింద హార్మనీ శబ్దంచేస్తూ కారు ఆగింది. భూపతిరావు లేచివెళ్ళి కిటికీలోనుంచి చూశాడు. రుక్మిణి కారు దిగడం కనిపించింది.

కొంచెం సేపటికి ఆమె పైకి వచ్చింది. భూపతిరావు తలుపులు మూసి బోల్టుపెట్టి, "యస్పీగారు ఏమన్నారు?" అన్నాడు.

"రఘుపతిరావుగారింటికి ఫోన్ చేశారు. బ్లాక్ టైగర్ చెప్పిన వివరాలన్నీ కరెక్టు. వాళ్ళు అదే నెంబర్ బస్సులో బయల్దేరారు."

"అది సరే బ్లాక్ టైగర్ ముఠావాళ్ళని పట్టుకునే ఏర్పాటు ఏదైనా వుందన్నారా?"

"నేను ఐ.జీ.గారితో మాట్లాడతాను. మీరు భయపడకుండా మీ ఏర్పాట్లు మీరు చేసుకోండి. అనుకున్న సమయానికి పెళ్ళివారి బస్సు వస్తుందని చెప్పి నన్ను పంపేశారు" అంది ఆమె.

"పోలీసుల్ని గుంటూరునుంచి అటు పంపే యేర్పాటు చెయ్యమని చెప్పకపోయావా?"

"అవన్నీ మనం ఆయనకి ఎలా చెప్తాం? ఆ ఏర్పాట్లు ఎలా చేయాలో ఆయన చూసుకుంటారు. మనం సలహాలు చెప్పే దేం బాగుంటుంది" అంది రుక్మిణి.

అదీ నిజమేనన్నట్లు తల వూపాడు.

"అంతా దేవుడి మీద భారం వేద్దాం. మనం చేసేది యేముంది?" అంది రుక్మిణి దిగులుగా.

భూపతిరావు యేడుకొండలవాడి ఫోటోవైపు చూసి చేతులు జోడించి ఆ తర్వాత చెంపలు వాయించుకున్నాడు.

5

పెళ్ళివారి బస్సు నాగార్జునసాగర్ చేరింది.

టైమ్ నాలుగు దాటింది.

బస్సు గెస్టు హౌస్ కాంపౌండ్‌లో ఆగింది. అంతా క్యాంటీన్‌లోకి వెళ్ళారు. బస్సు దగ్గర సామానులు చూస్తూ వుండడానికి రఘుపతిరావు నౌకరు గంగయ్య ఒక చెట్టుక్రింద కూర్చుని బీడీ కాలుస్తున్నాడు.

పోలీస్ వ్యాన్ రివ్వున వచ్చి ఆగింది. తుపాకులు పట్టుకుని రిజర్వ్ పోలీసులు బస్సుని చుట్టుముట్టారు. ఇన్‌స్పెక్టర్ అజీజ్ బస్సు డోర్ తీసి చూశాడు. లోపల యెవరూ లేరు. నౌకరు గంగయ్య పోలీసుల్ని చూసి బిత్తరపోయాడు. పోలీసులు బస్సుని ఎందుకు చుట్టు

మాటేంటో అతనికి అర్థం కావడం లేదు.

గంగయ్య బస్సు సమీపంలో తచ్చాడుతూ వుండడం చూసి ఇన్‌స్పెక్టర్ అతన్ని రమ్మని చెయ్యి వూపాడు.

గంగయ్య వచ్చి చేతులు కట్టుకుని నిల్చున్నాడు.

"నువ్వీ బస్సు తాలూకు వాడివేనా?"

"అవునయ్యా!"

"మీ ఓనరుగారి పేరేమిటి? రఘుపతిరావుగారేనా?"

"అవునయ్యా!"

"ఆయన ఎక్కడ?"

"కాఫీకి వెళ్ళారయ్యా!" అన్నాడు గంగయ్య.

"వెంటనే పిల్చుకురా."

గంగయ్య బాణంలా దూసుకెళ్ళాడు. కాంటీన్‌లో అంతా హడావుడిగా వుంది. పెళ్ళి బృందం వారికి పదార్థాలు సప్లయి చెయ్యలేక సర్వర్లు అవస్థ పడుతున్నారు.

"ఓరేయ్ గంగయ్యా! బస్సు దగ్గర వుండరా అంటే ఇక్కడ తగలడ్డావేమిట్రా?" రఘుపతిరావు గట్టిగా కేకలు పెట్టాడు.

గంగయ్య రఘుపతిరావు దగ్గరికి వచ్చి రొప్పుతూ "అయ్యగారూ! మిమ్మల్ని ఇన్‌స్పెక్టరుగారు పిల్చుకు రమ్మన్నారండి" అన్నాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టరేమిటి? నన్ను పిలవడం యేమిట్రా వెర్రి మొఖమా?" అన్నాడు రఘుపతిరావు.

"యేమోనయ్యా!" అన్నాడు గంగయ్య.

"యే ఇన్‌స్పెక్టర్రా! బ్రేక్ ఇన్‌స్పెక్టరా? అయితే డ్రైవర్ని పిల్చుకెళ్ళు. వాళ్ళకేవో మామూళ్ళుంటాయి" అన్నాడు రఘుపతిరావు కాఫీ సాసర్లోకి వంచుతూ.

"ఆ ఇన్‌స్పెక్టర్ కాదయ్యా! చాలామంది పోలీసు

లొచ్చారు. వాళ్ళ చేతుల్లో తు పా కు లు గూడా వున్నాయి" అని వివరంగా చెప్పాడు గంగయ్య.

రఘుపతిరావు కాఫీ గుటకలువేసి "పద" అన్నాడు.

దూరంనుంచి కనిపిస్తూనే వున్నారు పోలీసులు బస్సు చుట్టూ. దారినపోయే వాళ్ళు తమాషా చూస్తూ నిల్చున్నారు పోలీసుల వెనుక.

రఘుపతిరావుకి యేమీ అర్థంకావాలేదు. తమ బస్సు దగ్గర పోలీసులెందుకున్నారు? దారినపోయే బస్సుని చెక్ చెయ్యడానికి వాళ్ళకేం పట్టింది? ఇందులో యేదైనా దొంగ సరుకుందని అనుమానపడ్డారా? ఆయన బుర్రలో ఆలోచనలు సుళ్ళు తిరుగుతున్నాయి.

"నమస్తే ఇన్‌స్పెక్టర్ సాబ్" అన్నాడు రఘుపతిరావు.

"మీరేనా రఘుపతిరావుగారు?" ప్రశ్నించాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ అజీజ్.

"అవును. నేనే, యేమిటిదంతా?" చుట్టూ వున్న రిజర్వు కాన్‌స్టేబుల్స్‌ని చూస్తూ అన్నాడు.

"కంగారుపడకండి. మీ అబ్బాయి పెళ్ళి ఈ రోజు రాత్రి గుంటూర్లో జరుగబోతున్నది కదూ? పెళ్ళికి మీరంతా బయల్దేరారు. అవునా?"

"అవును. ఇదంతా మీకెలా తెల్సు?"

"మాకు వైర్లెస్ ఇన్ఫరమేషన్ వచ్చిందిలెండి. ముందు ఇది చెప్పండి. బస్సులో వున్నవాళ్ళంతా మీ వాళ్ళేనా? ఐ మీన్ మీకు పరిచయం వున్నవాళ్ళేనా?"

"చాలామంది మా బంధువులే. కొందరు మా అబ్బాయి ఫ్రెండ్స్ కూడా వున్నారు. యేం? అలా అడుగుతున్నారు?"

"మీ బస్సులో బందిపోటు ముఠావాళ్లున్నారు. మీ బంధువుల్లా నటిస్తూ మీతోపాటు ప్రయాణం చేస్తున్నారు. మధ్యలో బస్సు ఆపి దోచుకోవడానికి పథకం వేశారు. బహుశా వాళ్ళ దగ్గర టైంబాంబులు గూడా ఉండి వుండొచ్చు. బ్లాక్ టైగర్ అని పెద్ద బందిపోటు ముఠా ఒకటి వుంది. పెళ్ళివారి బస్సులు దోచుకోవడం వాళ్ళకి వెన్నతో పెట్టిన విద్య."

రఘుపతిరావుకి కంగారు యెక్కువ. ఇన్స్పెక్టర్ చెప్పిన మాటలు వింటూనే నిప్పు తొక్కిన కోతిలా గంతులేశాడు.

"ఇన్స్పెక్టర్ మీరు చెప్పేదంతా నిజమా? అయితే ఇప్పుడు మా గతి ఏమిటి?" అని కంగారుపడిపోయాడు. ముఖం చెమట పట్టింది.

"మీరేమీ భయపడకండి. మీ వియ్యంకుడు భూపతి రావుని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నారు ముఠావాళ్ళు. ఐదు లక్షలు ఇస్తే వదిలిపెట్టేస్తారట. లేకపోతే బస్సు దోచుకుంటామని బెదిరిస్తున్నారు. వాళ్ళ ఆటలు సాగవులెండి. మీరు దగ్గరుండి బస్సు అంతా చెక్ చేయించాలి. యే మూలనైనా టైంబాంబ్ వుందేమో చూడాలి."

టైంబాంబ్ గురించి తల్చుకోగానే రఘుపతిరావు గుండెలో బాంబులు పేలాయి. ఇంగ్లీషు సినిమాల్లో బస్సులు, కార్లు పేలి మంటలు పైకి లెగవడం కళ్ళ ముందు కదిలాయి.

"ప్లీజ్ ఇన్స్పెక్టర్. మీరు దగ్గరుండి ఆ బాంబు యెక్కడుందో కనిపెట్టండి. శుభమా అని పెళ్ళికి తరలి వెళ్తుంటే ఇదెక్కడి బెడద వచ్చిపడిందండీ బాబు. ఇటువంటివి సినిమాల్లో చూశానుగాని మాకే యెదురై

ఎదిరిస్తాయని కలలో కూడా అనుకోలేదు."

కాఫీలకు వెళ్ళినవాళ్ళు ఒక్కొక్కరే తిరిగి వస్తు న్నారు.

పోలీసులు బస్సు ఎక్కి మూల మూల గాలించ సాగారు. డ్రైవర్ కూడా ఇంజన్ లోపల భాగాల్లో శల్య పరీక్ష చేయడం మొదలుపెట్టాడు బాంబ్ ఎక్క డైనా వుందేమోనని.

పెళ్ళికొడుకు స్నేహితులిద్దరు ధైర్యంగలవాళ్ళు బస్సు లోకి ఎక్కి సూట్ కేసులు, సంచులు వగైరా సామాను అంతా దించి చెట్టుక్రిందకు చేర్చారు. ఎవరి లగేజి వాళ్ళే గాలించసాగారు టైమ్‌బాంబ్ కోసం.

రెండు గంటలు పట్టింది వెదకడానికి. ఏమీ దొరక లేదు. బస్సు చుట్టూ జనం మూగారు. ముందుకు రాకుండా పోలీసులు కంట్రోల్ చెయ్యడమే సరిపోయింది. పెళ్ళి వారి బస్సులో దొంగలు బాంబ్ పెట్టారట అనే వార్త ఊళ్లోకి వ్యాపించింది. జనం వేలంవెర్రిగా రాసాగారు. అక్కడేదో సినిమా షూటింగ్ జరుగుతున్నంత గందర గోళంగా వుంది.

టైమ్ ఆరు దాటుతోంది. రఘుపతిరావుకి పిచ్చెక్కి పోతోంది. అవతల పెళ్ళి ముహూర్తం దగ్గరికి వస్తోంది. ఇంకా వందమైళ్లు వెళ్ళాలి. వెళ్ళేది ఎప్పుడు? భోజనాలు కానిచ్చేది ఎప్పుడు? పీటలమీద కూర్చునేది ఎప్పుడు?

"ఎక్కండి....ఎక్కండి...." అని రఘుపతిరావు తమ వాళ్ళని తొందరపెట్టాడు.

అంతా ఎక్కి కూర్చున్నారు.

రెండు సీట్లు ఖాళీగా వున్నాయి.

"అంతా యెక్కినట్లేనా?" అసహనంగా కేకలు

పెట్టాడు రఘుపతిరావు.

"రెండు సీట్లు ఖాళీగావున్నాయి. ఎవరో ఎక్కలేదు" అన్నాడు పెళ్ళికొడుకు.

"ఎక్కడ చచ్చారు?" హూంకరించాడు.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

"డ్రైవర్. హారన్ కొట్టు బాబూ!" అన్నాడు.

డ్రైవర్ అదేపనిగా హారన్ కొట్టాడు. పది నిముషాల కూడా ఎవరూ రాలేదు.

"అసలు ఆ ఇద్దరు ఎవర్రా?"

ఒకళ్ళ ముఖం మరొకళ్లు చూసుకున్నారు. మిస్సయిన ఇద్దరు యెవరో గుర్తు తెచ్చుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు.

"అన్నయ్య ఫ్రెండ్స్ నాన్నా!" అంది పెళ్ళికొడుకు చెల్లెలు.

పెళ్ళికొడుకు చెల్లెలువంక గుర్రగా చూశాడు.

"ఏరా? ఎవర్రా వాళ్లు? అన్నాడు రఘుపతిరావు.

"ఏమో! ఎవరోకళ్లులే. తర్వాత బస్సులో వాళ్ళే వస్తారే. ముందు బస్సు పోనివ్వండి" చిరాకుగా అన్నాడు పెళ్ళికొడుకు. అతనికీ గుర్తురావడంలేదు ఎవరో వాళ్ళు.

"అట్లా వదిలేస్తే ఎట్లా? అసలు దొంగలు వాళ్ళేనేమో? బాంబులు తీసుకుని పారిపోయారేమో? వదిలేస్తే ఎట్లా?" అంటూ బస్సు దిగాడు రఘుపతిరావు.

బస్సులో కూర్చున్నవాళ్ళ గుండెల్లో రాయిపడింది.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ సాబ్! ఇద్దరు మాయమయ్యారు. రెండుసీట్లు ఖాళీగా వున్నాయి" అన్నాడు రఘుపతిరావు.

బస్సులో బాంబ్ గురించి వెతికించి వెతికించి డిస

ప్వాయింటయి వున్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్. కొందని త్రివ్వి ఎలుకను పట్టినట్లుగా వుందని లోలోపల చిరాకుగావుంది అతనికి.

"వాళ్ళు మీవాళ్ళు కారా?"

"భలేవారండి మీరు? పెళ్ళికి వెళ్తూ యెవరెవర్ని తీసుకెళ్తున్నామో కూడా తెలీకుండా బయల్దేరారన్న మాట. బాగుంది" ఇన్‌స్పెక్టర్ నవ్వాడు.

"అంతా మనవాళ్ళే అనుకున్నానండీ. మనవాళ్ళు కాకుండా ఎవరు మాత్రం ఎక్కుతారు అనుకున్నాం. ఈ ఆడవాళ్లొకళ్ళు ఒకపట్టాన బయల్దేరరు. పదకొండింటికి బస్సు వస్తే ఒంటిగంట దాటింది బయల్దేరేటప్పటికి. బస్సునిండా సరిపోయారు. అంతా మావాళ్ళు అనుకున్నా. కొందరు మా వాడి ఫ్రెండ్స్ వున్నారు. నేను వాళ్ళని గుర్తుపట్టలేను కదా!"

"మీ అదృష్టం బాగుంది. మాకు మెసేజ్ రావడం వల్ల మేము రావడం, అది చూసి వాళ్ళు పారిపోయి వుంటారు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"కాని ఇన్‌స్పెక్టర్ ఇప్పుడే చీకటిపడింది. మధ్య దారిలో అటకాయించరుగదా?" భయంగా అన్నాడు రఘుపతిరావు.

"డటీజ్ దేర్. ఆ ప్రమాదం లేకపోలేదు" ఆలోచనలో పడ్డాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ సాబ్. మమ్మల్ని ఎలాగైనా గుంటూరు జేర్చండి. ముహూర్తం వేళకి చేరుకోకపోతే అంతా వృధా అవుతుంది" బ్రతిమాలుతూ అన్నాడు రఘుపతిరావు.

"మీరు రమ్మంటే వస్తాము. అవసరమైతే వ్యాన్‌లో

ఫాలో కమ్మని మాకు ఆర్డర్స్‌న్నాయి. మీరంతగా చెప్పాల్సిన పనిలేదు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"హమ్మయ్య. నాకిప్పుడు నిశ్చింతగా వుంది" అన్నాడు రఘుపతిరావు తృప్తిగా ఊపిరి వదుల్తూ.

మరో నిముషంలో పెళ్ళివారి బస్సు, దాని వెనుక పోలీస్ వ్యాన్ వయలుదేరాయి.

6

పెళ్ళివారి బస్సు మాచెర్ల చేరుకునేసరికి రాత్రి ఏడుగంటలు కావచ్చింది.

టౌన్‌లో జోరుగా వర్షం కురుస్తున్నది. గాలి హోరున వీస్తున్నది. రోడ్లమీద జన సంచారం అంతగా లేదు. రోడ్లమీద గుంటలు నీళ్ళతో నిండిపోయివున్నాయి. జనం షాపుల్లోను, హోటల్స్‌లోనూ తలదాచుకున్నారు.

బస్సు రైలుగేటుకు చాలా ఇవతలగా తాలూకా ఆఫీసు దగ్గరే ఆగిపోవాల్సి వచ్చింది. వాహనాలు వరుసగా క్యూలో ఆగివున్నాయి. రైలు వస్తుంటే గేటు వేశారేమోనని పావుగంటసేపు వెయిట్ చేశాడు డ్రైవరు.

కాని ఒక కానిస్టేబుల్ బస్సులోకి వచ్చి "చంద్ర వంక పొంగింది. ట్రాఫిక్ ఆగిపోయింది" అన్నాడు.

బస్సులోవాళ్ళు హతాశులై పోయారు. రఘుపతిరావుకి నీరసం ముంచుకొచ్చింది.

"ఇప్పుడేం చెయ్యాలి?" రఘుపతిరావు డ్రైవర్ దగ్గరకి వచ్చి అడిగాడు.

డ్రైవర్‌కి ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు.

"ఇప్పట్లో తగ్గుతుందంటావా?" అన్నాడు మళ్ళీ.

"యేమో సార్. నమ్మకంగా చెప్పలేం. ఒకసారి చంద్రవంక మూలంగా తెల్లవార్లూ కూర్చున్నాం. తెల్ల

వారాక నీళ్ళుతీసి రోడ్డు కనపడింది" అన్నాడు డ్రైవర్.

కానిస్టేబుల్ దిగిపోయాడు. అతని వెంట డ్రైవర్ కూడా దిగాడు. బస్సులో జనం నిరాశా నిస్పృహాలకు లోనై పోయారు. చంద్రవంకలో నీళ్ళు తగ్గాలి. అప్పుడు బస్సు బయల్దేరాలి. ఎప్పుడు తగ్గుతుందో? పెళ్ళి రాత్రి రెండింటికి.

"అసలు ముహూర్తం మంచిది కాదేమో!" అని ఒకావిడ అనేసింది.

"ఛీ. నోర్ముయ్!" ఎవరో గద్దించారు.

ఎవరూ పైకి మాట్లాడకుండా లోలోపల గొణుక్కోవడం మొదలుపెట్టారు.

కాసేపటికి డ్రైవర్ వచ్చాడు.

"సార్! సాయంకాలం నుంచి అటువైపు వర్షాలు పడుతూనే వున్నాయట. చంద్రవంక ఇప్పట్లో తగ్గదేమో? పోయిన కొద్దీ నీరు వస్తూనే వుంటుంది. దీన్ని దాటినా రెంటచింతల దగ్గర, గురజాల, దాచేపల్లి .... అన్నీ వాగులే సార్!"

డ్రైవర్ చెప్పేమాటలు వింటుంటే అందరికీ గుండెలు జారిపోతున్నాయి. గుంటూరు చేరే మార్గం లేనప్పుడు చేసేది ఏముంది? అందరూ నీరసంతో పడిపోతున్నారు. అందరి మనసుల్లోనూ ఒకటే ప్రశ్న.

'ఈ పెళ్ళి జరుగుతుందా?'

"మనం యెనిమిదింటికల్లా వస్తామని ఫోన్ చేసి చెప్పాను. రాకపోతే భూపతిరావు ఎంత కంగారు పడుతుంటాడో?" రఘుపతిరావు వాపోయాడు.

దొంగల భయం అడుగున పడిపోయి పెళ్ళిముహూర్తం వేళకి గుంటూరు చేరుకునేది ఎలా? అనే ఆందోళన

చెల రేగింది.

"నేను వెళ్ళి భూపతిరావుకి ఫోన్ చేసి చెప్తాను" అంటూ రఘుపతిరావు బస్సు దిగాడు. నెత్తిన టవల్స్ వేసుకుని మరికొందరు దిగారు ఆయనకు తోడుగా.

బస్సు దిగాక ఒక లారీ బ్రోకర్ ఆఫీసులోకి వెళ్ళి కూర్చున్నారు.

"గుంటూరుకు ఫోన్ చెయ్యాలి. కొంచెం ఫోన్ ఉపయోగించుకోనిస్తారా? బిల్లు పే చేస్తాను" అన్నాడు రఘుపతిరావు.

బ్రోకర్ ఆఫీసులో వున్నాయన పక్కున నవ్వాడు.

అతను ఎందుకు నవ్వుతున్నాడో రఘుపతిరావుకి అర్థం కాక తెల్లముఖం వేశాడు.

"కూర్చోండి" అన్నాడతను.

రఘుపతిరావు కూర్చున్నాడు. అంతా ఐరన్ ఛైర్స్‌లో కూర్చున్నారు.

"మధ్యాహ్నం నుంచి టెలిఫోన్ లైన్స్ లేవండీ. నేను పావు గంట కొకసారి ఫోన్ చేసి అడుగుతున్నా ఎక్స్ఛేంజ్ వాళ్ళని. ఈ రోజుకిక ఆశలు వదులుకోండి. రేపు ట్రై చేద్దాం అంటున్నారు టెలిఫోన్ ఎక్స్ఛేంజీ వాళ్ళు. మామూలు రోజుల్లోనే మా ఫోన్‌లు అంతంత మాత్రం. ఇక ఈ గాలి, వానలో చెప్పే పనిలేదు" అన్నాడు అతను.

రఘుపతిరావు ముఖం నల్లగా మాడిపోయింది ఆయన మాటలు విని.

"గుంటూరునుంచి లారీలు రావాలి. లారీలు రాలేదు. ఫోన్లూ లేవు. దార్లో వాగులెన్ని పొంగాయో యేమిటో?"

అన్నాడు బ్రోకరు ఆఫీసు అతను.

పోలీస్ కానిస్టేబుల్ వచ్చి "సార్! మిమ్మల్ని ఇన్‌స్పెక్టర్‌గారు రమ్మంటున్నారు" అన్నాడు.

"ఎక్కడున్నారు?"

"వ్యానులో."

రఘుపతిరావు బయల్దేరి వెళ్ళి వ్యానులోకి వెళ్ళాడు. ఇన్‌స్పెక్టర్ ముందు సీటులో కూర్చుని వున్నాడు.

"రండి .... రండి .... వైర్‌లెస్‌లో మాట్లాడదామని ట్రై చేశాను. వుహూఁ.... సెట్ పనిచెయ్యడంలేదు. ఇన్ఫర్మేషన్ చెప్పడానికి కూడా వీల్లేకుండాపోయింది" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ అజీజ్.

"పోన్లెండి. మనచేతిలో లేనిదానికి యేం చేస్తాం?" అన్నాడు రఘుపతిరావు. మనిషి నీరుకారిపోయాడు.

బస్సు డ్రైవర్ తడుసుకుంటూ వచ్చాడు.

"సార్! యేం చేద్దామంటారు?" అన్నాడు.

"చేసేది యేవుంది?" అన్నాడు.

"చంద్రవంక తగ్గేటట్టులేదు."

"పోనీ."

"వెనక్కి పోదామా సార్?" అన్నాడు డ్రైవర్.

"యెక్కడికి హైదరాబాదా?" ఆశ్చర్యం ప్రకటించాడు రఘుపతిరావు.

డ్రైవర్ నవ్వి "లేదు సార్. మరో రూట్‌నుంచి గుంటూరు పోవచ్చు" అన్నాడు.

రఘుపతిరావుకి ప్రాణం లేచివచ్చింది.

"యే రూటు? నిజంగా అలాంటి అవకాశం వుందా?" అన్నాడు.

"యెందుకు లేదు సార్? కాని హైలెవెల్ యెక్కువ

అంతే!"

"మెరేజి ఎట్లాగైనా తగలబడనీ. పెళ్ళి ముహూర్తం వేళకి వెళ్తే అదే పదివేలు" రఘుపతిరావు ముఖంలోకి కళ వచ్చింది.

"ఇప్పుడు యేడున్నర అయింది సార్!"

"పన్నెండింటికి గుంటూరులో పెళ్ళివారి ఇంటిముందు బస్సు ఆపుతాను. సరేనా సార్!" అన్నాడు డ్రైవర్.

"హమ్మయ్య రక్షించావు. నీకు కోరిన బహుమానం ఇస్తాను పద" అన్నాడు రఘుపతిరావు ఆనందంతో.

"మీ దయ సార్!" నవ్వాడు డ్రైవర్.

"ఏ రూటులో వెళ్తావు?" ఇన్‌స్పెక్టర్ ప్రశ్నించాడు.

"ఇక్కడ్నుంచి సాగర్. సాగర్ నుంచి మిర్యాల గూడా మీదుగా హుజూర్ నగర్. అక్కడ్నుంచి కోదాడ హైవేలో వెళ్ళి పడతాం సార్. హైవేలో పడితే విమానంలా వెళ్ళిపోవచ్చు సార్" అన్నాడు డ్రైవర్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ తల వూపాడు.

రఘుపతిరావు వ్యాను దిగి బస్సులో ఎక్కాడు. బస్సు వెనక్కి తిరిగింది. పెళ్ళివారి బృందంలో ఆనందం చెలరేగింది. గడ్డు సమస్య విడిపోయినట్లుంది. ముహూర్తం టైమ్‌కి చేరుస్తానని డ్రైవర్ మాట ఇవ్వగానే అంతా సంతోషించారు.

"ఇక్కడే భోజనం చేస్తే సరిపోతుందేమో?" ఒక మూలనుంచి ఎవరో అన్నారు.

"ఎవడ్రా ఆ ఆకలి పిశాచి? ఇప్పుడేగా సాగర్‌లో దోసెలు తిన్నారు. ఇంతలోనే ఆకలి ముంచుకొచ్చిందా? దారిపొడుగునా తింటూ పోతుంటే పెళ్ళివారింట్లో

వండినవన్నీ ఏమైపోవాలి?" రఘుపతిరావు కోపంగా అరిచాడు.

ఎవరూ కిక్కురు మనలేదు.

బస్సు వేగం పుంజుకుంది.

7

రాత్రి ఏడు దాటింది.

భూపతిరావు నిషా దిగకుండా అప్పుడప్పుడూ పెగ్గు మీద పెగ్గు విస్కీ సేవిస్తూ కూర్చున్నాడు. మనసంతా మొద్దుబారిపోయినట్లయింది. అంతా కలగా వుంది. ఇది వాస్తవమా? స్వప్నావస్థలో వున్నాడో అతనికి అర్థం కాకుండా వుంది.

రుక్మిణి మేడమీదకీ క్రిందకూ దిగుతూ, ఎక్కుతూ అన్యమనస్కంగా ప్రవర్తిస్తోంది. కాని అన్ని ఏర్పాట్లూ యధావిధిగా జరిగిపోతున్నాయి.

వంటలు సిద్ధమైపోయాయి. డైనింగ్ హాల్లో అతిధులు భోజనాలు చేస్తున్నారు. పెళ్ళిపందిట్లో కళ్యాణమండపం దేదీప్యమానంగా వెలుగుతూ వుంది. ఆడ, మగ అంతా హడావుడిగా తిరుగుతూనే వున్నారు. భూపతిరావు బామ్మరిది హనుమంతరావు అన్ని ఏర్పాట్లూ దగ్గరుండి చేయిస్తున్నాడు.

రిసెప్షన్ కోసం ముగ్గురు అందగత్తెలు అప్సరసల్లా అలంకరించుకుని వచ్చిన వారిని ఆహ్వానిస్తూ పన్నీరు జల్లుతున్నారు. చేతికి గులాబీ పువ్వు అందిస్తున్నారు.

బ్లాక్ టైగర్ గొడవ బామ్మరిదికి చెప్పలేదు భూపతిరావు. తను, తన భార్యకి తప్ప ఎవరికీ తెలియనివ్వకూడదనుకున్నాడు. హనుమంతరావుకి తెలిస్తే కంగారుపడిపోతాడు. ఆ కన్ఫ్యూజన్‌లో ఏర్పాట్లు సరిగా చెయ్య

లేదు. పైగా అందరికీ తెలిసిపోయే ప్రమాదం వుంది. అసలు పెళ్ళి జరుగుతుందా లేదా? అని అనుమానం వచ్చిందంటే పెద్ద ప్రమాదం. ఆహ్వానితులు వచ్చిన దారినే పోతే అంతా వృధా!

భూపతిరావు ముందు ఫోన్ మ్రోగింది.

"భూపతిరావ్ స్పీకింగ్."

"యస్పీ స్పీకింగ్ ప్లీజ్."

"యస్పీగారా! అప్పుడే ఏడు దాటింది సార్. నాకు గుండె దడగా వుంది. ధైర్యం చాలడంలేదు. విస్కీ బాటిల్ ముందు పెట్టుకుని కూర్చున్నాను" పేలవంగా నవ్వాడు భూపతిరావు.

"డోంట్ బీ ఫూలిష్ మిస్టర్ భూ ప తి రా వ్! ఎక్కువైతే పెళ్ళి సమయానికి కంట్రోల్లో వుండరు. చూచేవాళ్ళకి అసహ్యంగా వుంటుంది. స్టాప్ ది డ్రింక్."

"ఓవర్ కానివ్వడంలేదు లెండి. ఏదైనా సమాచారం తెల్సిందా సార్?"

"చెప్పాను కదా! మీరింకా కంగారు పడతా రెందుకు? సాగర్‌లో మీ వాళ్ళ బస్సుని పోలీసులు సోదాచేశారు. ఇద్దరు తప్పించుకున్నారు. వాళ్ళే బ్లాక్ టైగర్ ముఠావాళ్లు కావచ్చు. బస్సు బయల్దేరింది. పోలీస్ ఎస్కార్టుతో వస్తున్నది. ఇక భయం ఏముంది?"

"మీరు రావాలి వెంటనే!"

"వానగా వుందికదా! చలిగాలి మనకి పడదు. కాస్త తగ్గితే వస్తాను. ముహూర్తం రెండింటికికదా!"

"అవుననుకోండి. డిన్నర్ మాత్రం ఇప్పుడే. మర్చిపోయారా?"

"నో....నో...."

"మీ మిసెస్ మీరూ తప్పకుండా రావాలి. డిన్నర్ తీసుకోవాలి."

"ష్యూర్ ...."

"ఎప్పుడు బయల్దేరుతున్నారు?"

"ఒక ఇన్ఫరమేషన్ కోసం ఎదురుచూస్తున్నాను. మీ కేసు గురించే. మీ ఫోన్ కి ఎక్కడ్నుంచి కాల్ వస్తుందో కనిపెట్టమని టెలిఫోన్ వాళ్ళని రిక్వెస్టు చేశాను. అది లోకల్ కాలా లేక వేరే టౌన్స్ నుంచి యస్.టి.డి. చేస్తున్నారా? వాళ్ళ నెంబర్ ఏమిటి? వగైరా సమాచారం తెలిస్తే ఆ బ్లాక్ టైగర్ గాడి ఆట కట్టించవచ్చు!" యస్పీ నవ్వాడు.

"వాడ్ని పడితే పీడా పోతుంది సార్."

"ఓ.కె. వుంటాను."

"థాంక్స్ సార్."

"నో మెన్షన్."

భూపతిరావు రిసీవర్ క్రెడిల్ చేశాడు.

ఎదురుగా హనుమంతరావు నిల్చున్నాడు. మనిషి ముఖం మాడిపోయి వుంది. పెళ్ళి పనులలో తీరికలేకుండా వుంటున్నాడేమో అలసిపోయినట్లున్నాడు.

"బావా?" అన్నాడు ఆదుర్దాగా.

"ఏమిట్రా?" అనుమానంగా చూస్తూ అడిగాడు.

"పేరేచర్ల దగ్గర యాక్సిడెంట్ జరిగిందట."

"ఎవరికి?"

"పెళ్ళివారి బస్సు...."

"ఆఁ...." అన్నాడు భూపతిరావు. గుండె ఆగిపోయినట్లయింది. కళ్ళు తేలవేశాడు.

హనుమంతరావు కంగారుగా "భావా!....బావా!-"

అంటూ దగ్గరకి వచ్చి చేతితో తట్టాడు భుజంమీద.

"హుఁ...." అన్నాడు భూపతిరావు తేరుకుని.

"ఎవరు చెప్పార్రా?" అన్నాడు భూపతిరావు నెమ్మదిగా.

"పోలీసులకు యెవరో చిన్న కారు వాళ్ళొచ్చి చెప్పారట. పోలీస్ వ్యాన్ పేరేచర్ల వెళ్తూ మన ఇంటి మీదుగా వెళ్ళారు. పెళ్ళివారి బస్సు మీకు సంబంధించిందేమో? వచ్చి చూసుకోండి అని చెప్పి వెళ్ళారు. మనం వెళ్తే మంచిదేమో?" అన్నాడు హనుమంతరావు.

"హుఁ—పద వెళ్దాం. డ్రైవర్ వున్నాడా?"

"ఎక్కడికి పోతాడు? వున్నాడు."

ఇద్దరూ బయల్దేరారు.

హనుమంతరావు అన్నాడు. "అక్కతో చెప్పిరాకు. కంగారుపడుతుంది."

"హుఁ...." అన్నాడు భూపతిరావు నీరసంగా.

అతని మనసులో అగ్నిపర్వతాలు బ్రద్దలవుతున్నాయి. ఒకవేళ పెళ్ళి బస్సు మనవాళ్ళదే అయితే?

"భగవంతుడా మమ్మల్ని రక్షించు" లోలోపలే దేవుడ్ని ప్రార్థిస్తున్నాడు భూపతిరావు.

8

భూపతిరావు కంగారుపడి వెళ్ళాడుగాని, ఆ పెళ్ళివారి బస్సు నర్సారావుపేటనుంచి వస్తున్నది. తమది కాదు. అదృష్టవశాత్తు యెవరూ చనిపోలేదు. పెళ్ళికొడుక్కి గాయాలేమీ తగల్లేదు. సీరియస్‌గా వున్న వాళ్ళని హాస్పిటల్లో చేర్పించడానికి తీసికెళ్ళారు. భూపతిరావు 'హమ్మయ్య' అని గాలి పీల్చుకున్నాడు.

ఇంటికి రాగానే రుక్మిణి ఎదురువచ్చి "ఏమండీ పెళ్ళి

వారి బస్సుకి యాక్సిడెంట్ అయిందట నిజమేనా?"
అని అడిగింది.

భూపతిరావు నవ్వి "మనవాళ్ళు కాదులే, యెవరో నర్సారావుపేటవాళ్ళు" అన్నాడు.

"నీకెవరు చెప్పారక్కా..?" అని ప్రశ్నించాడు ఆమె తమ్ముడు హనుమంతరావు.

"పందిట్లో ఎవరో అనుకున్నారు. అందరికీ తెలిసిపోయింది" అంది ఆమె.

"మన వాళ్ళు వస్తూవుంటార్లే" అంటూ పైకి వెళ్ళాడు భూపతిరావు.

టెలిఫోన్ రింగ్ అవుతోంది.

భూపతిరావు అసహనంగా రసీవర్ ఎత్తాడు.

"మిష్టర్ భూపతిరావ్?"

"యస్. స్పీకింగ్."

"డబ్బు రెడీచేశావా?"

"ఎప్పుడో చేశాను. ఎక్కడికి తీసుకురావాలి?" అన్నాడు భూపతిరావు.

"సరిగ్గా ఎనిమిది గంటలకు పేరేచర్ల జంక్షన్ దాటి మొట్టమొదటి మైలురాయి దగ్గర వుండు. మా మనిషి తీసుకుంటాడు."

"మీ మనిషి అని నాకెలా గుర్తు?"

"అదే చెప్పబోతున్నాను. నువ్వు కారు దూరంగా ఆపి మైలురాయి దగ్గర నిల్చో."

"ఈ వర్షంలోనా?"

"గొడుగు వేసుకో, లేదా రెయిన్ కోటు తగిలించుకో. అది కూడా నేనే చెప్పాలా?"

"కంగారులో బుర్ర పనిచేయడంలేదు."

"మా మనిషి మోటార్ సైకిల్ మీద వస్తాడు. నీ దగ్గర బండి ఆపి సిగిరెట్ లైటర్ వుందా అని అడుగుతాడు. అదే గుర్తు. అతనికి డబ్బున్న సూట్ కేస్ అందించు. దట్సాల్."

"అలాగే."

"చెప్పిందంతా గుర్తుంది కదా!"

"బాగా గుర్తుంది. పేరేచర్ల జంక్షన్ దాటి మాచెర్ల రోడ్డులో...."

"నో....నో....మాచర్ల రోడ్డుకాదు. నర్సారావు పేట రోడ్డు."

"సరే. నర్సారావు పేట రోడ్డు మొదటి మైలురాయి దగ్గర నిల్చోవాలి. ఎనిమిది గంటలకు మీ మనిషి వచ్చి సిగిరెట్ లైటర్ అడుగుతాడు. అతనికి సూట్ కేస్ ఇవ్వాలి. అంతే కదా!"

"కరెక్టు."

ఫోన్ రిసీవర్ క్రెడిల్ చేసి చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు.

కొంచెంసేపు ఆగి అదేపనిగా ఫోన్ వైపు చూశాడు. ఫోన్ రింగైంది.

"భూపతిరావ్ స్పీకింగ్" రిసీవర్ ఎత్తి అన్నాడు.

"యస్వీని మాట్లాడుతున్నాను."

"సార్! యేమైనా సమాచారం అందిందా. పెళ్ళి వారి బస్సు ఇంకా రాలేదు."

"కంగారు పడకండి. మాచెర్ల వైపు నుంచి బస్సులేవీ రావడంలేదని ఆర్టీసివాళ్ళు చెప్పారు. వాగులు పొంగి వుండొచ్చు అన్నారు. మీరు ఇంట్లోనే వుండండి. బ్లాక్ టైగర్ ఆచూకీ తెలిసింది. టెలిఫోన్ డిపార్టుమెంటు వాళ్ళు నెంబరు, అడ్రస్‌తో సహా ఇచ్చారు."

"ఎవరండీ వాడు?"

"మీకు చూపిస్తానుగా" అన్నాడు.

"మీ కోసం వెయిట్ చేస్తుంటాను."

"ఓ.కె."

9

భూపతిరావు రిసీవర్ పెట్టేసి హుషారుగా మేడ మీదనుంచి దిగి వచ్చాడు.

రుక్మిణిని పిలిచి "బ్లాక్ టైగర్ ఆచూకీ తెలిసిందట. యస్పీగారు ఫోన్ చేశారు. వాడిని పట్టుకోవడానికి పోతున్నారు. నేనూ వెళ్తున్నాను. వాడెవడో చూడాలి" అన్నాడు.

రుక్మిణి ఆదుర్దాగా అతని చెయ్యి పట్టుకుని ఆపి "మీ రెందుకు వెళ్తారు? వాడి దగ్గర పిస్టల్ వుండొచ్చు. లేనిపోని ప్రమాదం. పోలీసుల్ని పట్టుకోనివ్వండి. తర్వాత చూడొచ్చు. తొందరేం" అంది.

"నీ ముఖం...." అని నిర్లక్ష్యంగా నవ్వి వెళ్ళిపోయాడు భూపతిరావు.

పందిట్లో ఆసహనంగా పచార్లుచేస్తూ యస్పీకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు భూపతిరావు.

యస్పీ కారు రివ్వున వచ్చి పందిరిముందు ఆగింది. కారు వెనుక పోలీస్ వ్యాన్ వుంది.

యస్పీ కారు దిగాడు. ఆ వెనుక డి. యస్పీ, ఇన్స్పెక్టర్ దిగారు. వ్యాన్లోంచి కాన్స్టేబుల్స్ దిగారు. వాళ్ళ చేతుల్లో తుపాకులున్నాయి.

భూపతిరావు విష్ చేసి "దిగుతా రెందుకు. పదండి నేనూ ఎక్కుతున్నాను కారు" అన్నాడు.

"కారులో పోవాల్సిన పనిలేదు. బ్లాక్ టైగర్ ఇల్లు

దగ్గరే" అన్నాడు నవ్వి.

అంతా కదిలారు. సన్నగా తుప్పరలా వాన పడుతోంది. ఆ వీధిలోనే ఒక బిల్డింగ్ ముందర ఆగారు.

గేటు ముందర ఆగి ఇన్‌స్పెక్టర్ ఇంటి నెంబరు చూశాడు.

"సార్! ఇదే బిల్డింగ్" అన్నాడు.

పోలీసుల బూటు చప్పుడికి ఔట్ హౌస్‌లో వున్న గూర్ఖా వాచ్‌మాన్ వచ్చాడు.

"ఈ ఇల్లా?" ఆశ్చర్యపోయాడు భూపతిరావు.

"అవును. ఏం?"

"ఇది మా బామ్మర్ది ఇల్లండీ" తెల్లబోతూ అన్నాడు భూపతిరావు.

"మాకు తెల్సు. అందుకే మిమ్మల్ని పిలుచుకొచ్చాం" యస్పీ నవ్వుతూ అన్నాడు.

"అందర్ కోన్ హై?" ప్రశ్నించాడు యస్పీ.

గూర్ఖా సమాధానం చెప్పాడు. "కృష్ణా సాబ్ హై సాబ్."

అంతా లోపలకు వెళ్ళారు.

ఆఫీసు గదిలో కూర్చుని వున్నాడు నల్లగా వున్న పాతికేళ్ళ కుర్రాడు. అతని ముందు టెలిఫోన్ వుంది. గదినిండా సిగరెట్ పీకలు వున్నాయి. టేబుల్ మీద బీరు సీసాలున్నాయి. రెండు ఖాళీగా వున్నాయి. ఒక దాంట్లో సగం ద్రవం వుంది.

అతను పోలీసుల్ని గమనించి పరిగెత్తబోయాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ కదలకుండా పట్టుకున్నాడు.

"హౌ డూ యూ డూ మిష్టర్ బ్లాక్ టైగర్" యస్పీ పలకరించాడు.

"వీడు నా మేనల్లుడండీ. ఓర్నీ దుంప తెంచా! ఎంత వాడలగొట్టావురా" అన్నాడు భూపతిరావు.

"పేరు బాగానే పెట్టుకున్నాడు. నల్లగా వున్నాడు. బ్లాక్ టైగర్" ఇన్స్పెక్టర్ అన్నాడు.

"మీ మావని ఎందుకు బాబూ బ్లాక్ మెయిల్ చేశావు? చెప్పు."

"వాడేం చెప్తాడు సార్. నన్నడగండి చెప్తాను. మా అమ్మాయిని వాడికివ్వలేదని కసి" అన్నాడు భూపతిరావు.

నెత్తురుచుక్క లేని ముఖంతో తల వూపాడు కృష్ణ.

"నీకు బస్సు నెంబరు ఎలా తెలుసు బాబూ? అంత కరెక్టుగా ఎలా చెప్పావు?" యస్పీ ప్రశ్నించాడు.

"నేను హైదరాబాద్ వెళ్ళినపుడు పెళ్ళికొడుకు ద్వారా తెలుసుకున్నాను" అన్నాడు కృష్ణ.

"నిజంగా డబ్బుకోసమే బ్లాక్ మెయిల్ చేశావా? నీకు నిజంగా ముఠా వుందా? పెళ్ళివారి బస్సులో నీ వాళ్ళు వున్నారా?"

"ఎవరూ లేరండీ. అవన్నీ కల్పించి చెప్పాను. మా మావయ్యని ఏడిపించాలనే" ఏడవలేక నవ్వాడు కృష్ణ.

10

పెళ్ళివారి బస్సు రాత్రి పన్నెండింటికి భూపతిరావు ఇంటిముందు ఆగింది.

"నాన్నా! జ్ఞాపకం వచ్చింది" పెళ్ళికొడుకు కేక పెట్టాడు.

అంతా పెళ్ళికొడుకువైపు ఆశ్చర్యంగా చూశారు. రఘుపతిరావు అడిగాడు "ఏమిట్రా అది?"

"సాగర్లో మనవాళ్ళు ఇద్దరు మిస్ అయ్యారనావు

గదూ! వాళ్ళు నర్సయ్య మావయ్యా, ఆయన ఫ్రెండూనూ!" అన్నాడు.

"అక్కడెందుకు దిగారు?"

"నర్సయ్య మావయ్య ఇల్లు కట్టిస్తున్నాడు గదా! మాచెర్లలో పాలిష్ రాళ్ళు చౌక అని కొనడానికి, సాగర్‌లో బస్సు రెడీగా వుంటే ఎక్కి వెళ్ళారు. మాచెర్లలో పని చూసుకుని గుంటూరు వస్తామన్నారు" అన్నాడు.

"సర్లే" అన్నాడు రఘుపతిరావు.

బస్సు దిగగానే భూపతిరావు స్వాగతం చెప్తూ "బ్లాక్ టైగర్ గాడిని పట్టేశాం" అన్నాడు.

"ఎవరు?"

"ఇంకెవరు? మా మేనల్లుడు" అంటూ జరిగిన కధ అంతా చెప్పాడు.

—:ఐ పో యిం ది:—